

Historijski pogled na život Božijeg Poslanika s.a.v.a.

Poslanikovi preci

Poslanik Muhammed s.a.v.a., je bio potomak poslanika Ibrahima a.s., preko hazreti Ismaila, a.s.. Otac mu se zvao Abdullah, djed Abdul Muttalib, pradjed Hašim, pra-pradjed Abdul Manaf, a pra pra-pradjed Kusej. Naseljavali su Mekku i imali veliki ugled među Arapima, jer su bili smatrani zaštitnicima Božije kuće, Kabe. Ona je bila centar okupljanja hodočasnika i prije islama.

Kusej je cuvao ključeve Kabe i bio ugledna ličnost među Kurejšima. Pod njegovim uputstvima izgrađena je "Darul-Nadva", građevina koja je služila za okupljanje starješina radi savjetovanja i vodjenja plemena. Iza sebe je ostavio dva sina, Abdul-Dara i Abdul-Manafa.

Poslanikov pra-pradjed je bio Abdul Manaf, mlađji sin Kuseja. Za njega se znalo da je bio poštovan i pobožan. Primjerom je pozivao ljude da čine dobra djela, lijepo se međusobno odnose i pomažu rodbini. Poslije smrti ove dvojice braće odlučeno je da zaštita i održavanje Kabe i predsjedavanje upravnim savjetom u Darul Nadvi pripadne djeci Abdul Dara a snabdijevanje hodočasnika i njihovo uzdržavanje pripadne djeci Abdul Manafa. Ova podjela se održala sve do dolaska islama.

Abdul Manaf je imao četiri sina. Najpoznatiji među njima je bio Hašim, koji je poslije oca postao glava porodice. Njegov brat blizanac je bio Abdu Šems. Ostala dva brata su bila Muttalib i Navfal. Kad god bi se mladi mjesec zil-hidže ukazao, označavajući početak sezone hodočašća, Hašim bi se obratio Kurejšima: "O plemeniti Kurejši. Bog vas je izabrao da budete najbliži Njegovoj kući i time vam dao prednost nad ostalim Ismailovim potomcima. Hodočasnici Božije kuće nam dolaze. Oni su Njegovi gosti i na nama je dužnost da ih dobro dočekamo. Među

njima su i siromašni koji su se uputili iz dalekih mjesta. Kunem se Gospodarem ove Kuće, da sam dovoljno bogat, sam bi ih hranio i pojo, ne tražeći nikakvu pomoć od vas. Međutim, potrošiću koliko sam u stanju... "

Hašim je uvijek imao na umu dobrobit svih stanovnika Mekke. Radio je na poboljšanju životnih uslova, olakšanju teškoća i otklanjanju nevolja. Svaki put kada bi se desila suša Hašim bi pomagao sugradjane hranom.

Jedan od njegovih najvažnijih uspjeha je sklapanje trgovačkih ugovora i sporazuma za bezbijednost trgovaca iz Mekke sa različitim vladarima. Hašimovi ugovori i sporazumi sa kraljem Etiopije i vladarima Jemena i Perzije riješili su mnoge teškoce i olakšali život Mekkanlijama, pretvorivši grad u prometan trgovački centar. Pod Hašimovim vođstvom Kurejši su organizovali trgovačke karavane prema Siriji za vrijeme ljeta i prema Jemenu za vrijeme zime. Sve ovo je donijelo Hašimu veliki ugled i dobar glas se o njemu počeo širiti Arabijom.

Hašim je oženio Selmu, kćerku Amr Kazradža. Iz tog braka se rodio Šibah, koji će kasnije postati poznat pod imenom Abdul Muttalib. Dječak je bio sa majkom u Jatribu kada je Hašim bio na samrti. Zatražio je od brata Muttaliba da pronađe i dovede dijete. Kada se ovaj vratio sa dječakom mnogi su pomislili da se radi o Muttalibovom robu (abd). Otuda i ime po kojem će kasnije i biti poznat.

Abdul Muttalib je bio Poslanikov djed koji je vjerovao u jednog Boga, nikad nije bio mušrik, nikad okusio alkohol, koji je sprječavao ljude da ne ubiju druge zbog sitnice. On je ponovo iskopao vrelo Zem-zem da bi hodočasnici obezbijedio vodu.

Poslanikov otac je bio Abdullah, jedan od deset sinova Abdul Muttaliba i majka Amina, kćerka Vehabova. Nedugo poslije vjenčanja Abdullah je krenuo u Siriju sa jednom trgovačkom karavanom, ostavljajući iza sebe trudnu Aminu. Poslije nekoliko mjeseci karavan se vratio u Mekku, ali bez Abdullaha, koji je bolestan zaostao u Jatribu. Abdul Muttalib šalje po njega najstarijeg sina, Harisa. Kada je stigao tamo, Haris saznaje da je Abdullah umro mjesec dana poslije odlaska karavana. Abdullah je ostavio iza sebe pet kamila, stado ovaca i slugu, Umme Ejmanu, koja će kasnije biti Muhammedova, s.a.v., dojilja. Kada se rodio, djed Abdul Muttalib mu je nadio ime "Muhammed".

Poziv upućen rodbini

Mudri i veliki ljudi planiraju svoje misije naveliko, ali počeše s njihovim sprovođenjem u malom krugu ljudi. Kada tu uspiju ulažu napore u daljem širenju svojih ideja. Poslanik Muhammed s.a.v. se držao baš ovog principa. Vidimo ga kako prve tri godine propagira islam među malim brojem ljudi, koji su iskazali interesovanje za njegova učenja. U ovom periodu vođe Kurejša, Ebu Sufjan i njegovo društvo, znali su za Poslanikove aktivnosti, ali su na to gledali s podsmjehom. Govorili su, "Njegovo pozivanje će utihniti kao što su utihnuli pozivi Varaqe i Umejje." U ovom periodu Poslanik s.a.v.a., nije javno kritikovao njihove idole i način života koji su vodili, što je bio i glavni razlog zbog kojeg su ga puštali na miru.

Kurejši su se probudili odmah po prvom javnom Poslanikovom nastupanju, kada je on pozvao u islam, prvo bližu rodbinu pa onda i druge. Bez sumnje, veliku reformatore koji žele iz korijena promijeniti svoje društvo moraju biti sposobni jasno i privlačno izraziti svoje ideje i biti u stanju da se odbrane od svojih protivnika. O odsutnosti ovoga dvoga njihove misije će biti osuđene na propast odmah na samom početku.

Poslanik Muhammed s.a.v.a., je bio sposoban govornik. On je bio u stanju veoma dobro i jasno prenijeti ono s čime ga je Allah dž.š. poslao. Međutim, u prvim godinama broj muslimana je bio mali, tako da se nisu bili u stanju sami braniti. Da bi obezbijedio zaštitu za svoju misiju i sebi omogućio da nesmetano djeluje u javnosti, Poslanik s.a.v. je prvo pozvao u islam članove svoje porodice Hašim. U najmanju ruku, da rođaci i ne prihvate islam, pružili bi mu zaštitu zbog rodbinske veze do koje su tadašnji Arapi jako držali.

Također, on s.a.v.a., je vjerovao da početak reforme nekog društva leži u reformi manjeg vida zajednice tj. porodice. Ukoliko čovjek nije sposoban da utječe prvo na svoje ukućane, poziv drugima neće biti efektan. Kritičari će onda uvijek moći da koriste njegov neuspjeh da privuče nekoga od članova vlastite porodice kao dokaz za slabost i nedostatak u njegovim uvjerenjima.

Kada je ajet da pozove rodbinu u islam objavljen, Vjerovjesnik s.a.v.a., je rekao hazreti Aliju b. Ebi Talibu, koji tada nije bio stariji od 15 godina, da pripremi jelo i donese mlijeko za piće. Potom je pozvao četrdeset i pet članova porodice Hašim i odlučio da im otkrije tajnu o svojoj misiji. Međutim, Ebu Leheb mu nije dao priliku da dođe do riječi, pa je poziv odgodio za sljedeći dan. Sutradan je hrana opet bila pripremljena i rođaci pozvani. Kada su jeli Poslaniki s.a.v. im se obratio sljedećim riječima:

"... Kunem se Allahom, pored Kojeg nema boga, da sam poslan od Njega vama posebno, a poslije i svim ljudima. Moji rođaci, znajte da će smrt biti buđenje poslije sna iz kojeg ćete osvanuti u novom životu. U njemu ćete odgovarati za svoja djela. Nagrada za one koji čine dobro je džennet, a džehennem je za one koji čine zlo.

"Niko prije mene nije donio za svoj narod nešto bolje od onoga sa čime sam vam je došao. Donio sam vam sreću i uspjeh u ovom životu i onom poslije smrti. Gospodar mi je naredio da vas pozovem Njemu, pa ko od vas prihvata da mi pomogne i tako mi postane brat, zamjenik i moj nasljednik među vama?"

Do ovog momenta u prostoriji je vladala potpuna tišina. Izgledalo je kao da niko neće progovoriti kada se začu glas petnaestogodišnjeg dječaka.

"Božiji Poslaniče, ja sam te spreman podržati.", Ali b. Ebi Talib reče.

Poslanik s.a.v. mu je rekao da sjedne i onda ponovio rođacima isti poziv. Ali i ovog puta dobio je odgovor samo od jedne osobe – petnaestogodišnjeg Alija. Onda se Poslanik s.a.v. obratio ostalim rođacima:

"Znajte da je ovaj mladić moj brat, pomoćnik i nasljednik među vama. Slušajte njegove riječi i slijedite ga!"

U ovom trenutku prisutni su počeli da razgovaraju međusobno. Neko reče Ebu Talibu: "Eto, Muhammed ti naređuje da slijediš i slušaš vlastitog sina."

Sakrivanje istine

"Onda su nepravедni među njima zamijenili drugom riječi koja im je bila rečena..." (Kur'an 7:162)

Ovdje ćemo ukratko spomenuti činjenicu da određeni pisci historije islama nisu bili uvijek vijerni svom zadatku. Muhammed b. Džarir et-Tabari (umro 310. p.H) u svojoj knjizi historije prenio je ovaj događaj u potpunosti, ali je u svom tefsiru, na mjestu gdje objašnjava ajet "I upozoru svoju rodbinu najbližu ...", umjesto rečenice "Ovaj mladić je moj brat, pomoćnik i nasljednik ..." stoji samo "Ovaj mladić je moj brat."

Drugi pisac je Ibn Kesir Šami (umro 732. p.H). Svoju knjigu el-bidaja ven-nihaja zasnovao je na podacima iz Tabarijeve historije (tarihe tabari). Međutim, kada je pisao o ovom događaju nije

želio da prenese iz Tabarijeve historije već se poziva na Tabarijev tefsir u kojem je ovaj događaj nepotpuno prenešen.

Tako u zadnjim generacijama imamo Dr. Haykala, bivšeg Egipatskog ministra obrazovanja, zanimljivo je da u predgovoru svoje knjige "Hajat –e Muhammed" on žestoko napada orijentaliste zbog iskrivljavanja istine o islamu, nečega što bi se njemu samom moglo pripisati. Naime, u prvom izdanju svoje knjige on piše, vezano za ovaj događaj, da je Poslanik s.a.v.a., tražio da ga neko podrži iz njegove porodice i da se Ali jedini javio, ali potpuno izbacuje Poslanikovo naređenje da ga slušaju i slijede. U drugom izdanju iste knjige on ide još dalje tako što potpuno izostavlja Alijev odziv.

Esadov susret s Poslanikom s.a.v.a.,

Dugo vremena (oko 120 godina) su arapska plemena Avs i Kazradž bila u krvavoj zavadi. Vodili su drugih ratove u kojima su se međusobno ubijali, zarobljavali, uništavali jedni drugima ljetine i imovinu, itd... Esad bin Zurarah je bio ugledan čovjek plemena Kazradž. U jednom od mjeseci hadočašća, u kojem Arapi nisu ratovali, on se uputi u Mekku s namjerom da traži pomoć od Kurejša za svoje pleme protiv stogodišnjeg neprijatelja.

Kako je bio u rodbinskoj vezi sa 'Atbahom ibn Rabijja dođe kod njega na konak. Kada mu je rekao razlog posjete, rođak mu reče: "Trenutno ti ništa ne možemo obećati zbog stanja u kojem se nalazimo. Među nama se pojavio čovjek koji vrijeđa naše bogove i tvrdi da su naši preci bili neznalice i sujevjerni. Svojim primamljivim govorom uspio je privući neke mlade ljude i tako stvoriti razdor među nama. Sve vrijeme, osim u mjesecima hodočašća, provodi van Mekke. Međutim kada dođe vrijeme hadža vraća se u Mekku da bi se smjestio pokraj Ka'be i pozivao ljude svojoj vjeri."

Kada je vidio da mu prilike nisu naklonjene, Esad odluči da se vrati kući, ne posjetivši više nikoga. Ipak, držeći se starog običaja, odluči da obiđe Ka'bu prije nego napusti Mekku. Znajući za to, Atbaha ga upozori da se pazi da ne čuje omamljujuće riječi čovjeka koji za sebe tvrdi da je Božiji poslanik. Esad odluči da posluša dobronamjerni rođakov savjet. Da bi se osigurao, u uši ugura pamučne vune, i onda se tako "gluh" uputi ka Ka'bi.

Polahko se približavao razgledajući oko sebe. Kada je prvi puta obišao Ka'bu ugleda Muhammeda, s.a.v.a., kako sjedi okružen grupom ljudi njegovog plemena Hašim, koji su ga štitili od mogućih neprijatelja. Bojeći se Poslanikovih magičnih riječi Esad mu se nije usudio približiti. Ponovo pođe obilaziti Ka'abu i poče razmišljati o svom postupku. Zaključi da se

ponaša nerazumno, jer kada se vrati kući ljudi će ga pitati o događajima vezanim za novog poslanika i njegovu vjeru. Kako će biti u stanju dati zadovoljavajući odgovor ako ne bude saznao o tome iz prve ruke? Zato odluči da mu priđe i da porazgovara s njim.

Pozdravio je Muhammeda, s.a.v.a., sa en'am sabahan (dobro jutro), kako je bio i običaj tadašnjih Arapa. Umjesto da mu odmah uzvрати pozdrav, Poslanik, s.a.v.a., mu je objasnio da je Allah, s.v.t., propisao ljudima bolji pozdrav. Kada se sretnu treba da jedan drugom kažu selamun alejkum (mir neka je tebi). Poslije toga je Esad zatražio da mu objasni vjeru kojoj poziva ljude. Kao odgovor poslanik Muhammed, s.a.v.a., mu je proučio sljedeće ajete iz časnog Kur'ana:

"Reci (Muhammede!): Dođite da vam kažem šta vam Gospodar vaš propisuje: da Mu ništa ne pridružujete, da roditeljima dobro činite, da djecu, svoju zbog nemaštine, ne ubijate - jer mi i vas i njih hranimo - ne približujte se nevaljalštinama, bile one javne ili tajne; ne ubijajte onog koga je Allah zabranio ubiti, osim kada to pravda zahtijeva, - eto to vam On preporučuje da biste razmislili, i da se imetku siročeta ne približavate, osim na najljepši način, sve dok punoljetno ne postane, i da krivo na litru i na kantar ne mjerite, - Mi nikoga preko njegove mogućnosti ne zadužujemo -, i kada govorite, da krivo ne govorite, pa makar se ticalo i srodnika, i da obaveze prema Allahu ne kršite, - eto to vam On naređuje da biste to na umu imali. (Kur'an 6:151,152)

Ovi ajeti nam daju sliku o načinu života Arapa prije islama, bolestima kojim je bolovalo tadašnje društvo, ali i lijek za njih. Božiji Poslanik, s.a.v.a., je ovim ajetima objasnio Esadu ciljeve i učenja svoje vjere, poslije čega je ovaj primio islam. Zamolio je Poslanika da s njim pošalje nekoga da podučí njegovo pleme islamu. Muhammed, s.a.v.a., šalje sposobnog govornika, Mus'aba bin Numejra.

Islam protiv praznovjerja

Časni Kur'an kaže: "Poslanik će ih tereta i okova koji su ih pritiskali osloboditi" (K.7:157). U ovom ajetu teret i okovi se odnose na pogrešna uvjerenja i praznovjerja koja sprječavaju razvijanje čovjekovih intelektualnih sposobnosti.

Jedna od velikih odlika poslanika Muhammeda, s.a.v.a., je bila njegova borba protiv sujevjerja, mitova i nastranog vjerovanja. On je sebi stavio u zadatak da pročisti ljudski um i misao od praznovjerja. Znao je da kaže: "Došao sam da osnažim ljudski um i da se borim protiv svake

vrste sujevjerja, čak i onoga što bi moglo koristiti širenju islama."

Smrt sina Ibrahima, koji je bio star samo šest mjeseci, rastužila je Muhammeda, s.a.v.a., i izazvala suze u njegovim očima. Isti dan kada je dijete umrlo desilo se pomračenje sunca. Praznovjerni među Arapima su to protumačili kao znak veličine Poslanikove tuge i bola. Kada je do njega došla vijest da su neki ljudi povjerovali da je zbog hazreti Ibrahimove smrti došlo do pomračenja sunca, Poslanik, s.a.v.a., je izašao među muslimane i rekao:

"Sunce i mjesec su dva velika znaka (ajeta) Allahove moći. Oni se pokorno kreću po Njegovom naređenju. Njihovo pomračenje nema veze sa čijom smrću ili životom. Zato, svaki put kada se pomračenje desi klanjajte ajet (1) namaz." Poslije toga je sišao sa mimbera i klanjao namaz s drugima. Činjenica da se pomračenje sunca desilo na dan smrti njegovog sina, mogla se dobro iskoristiti za propagiranje islama i kao dokaz njegove veze sa Svemogućim Bogom. Međutim, Poslanik, s.a.v.a., nije želio da se islam širi na praznovjerju.

Muhammed, sallallahu 'ajehi ve alihi, je bio protiv obožavanja idola i praznovjerja i prije doba u kojem je propagirao islam. U njegovoj ranoj mladosti nalazimo ga kako pokazuje odbojnost prema praznovjerju. Kada je imao manje od četiri godine o njemu se starala Halima. Jednog dana poželio je da sa ostalom djecom pođe u igru. "Sljedećeg dana," prenosi Halima, "okupala sam Muhammeda, počestljala ga i stavila mu konac sa Jemeni zrnom oko vrata da ga zaštiti od zlih utvara. Muhammed je odmah skinuo konac i rekao mi: "Majko, ne brini! Moj Bog je uvijek samnom. On me štiti i čuva."

U Poslanikovo doba broj pismenih u centru Hidžaza nije prelazio sedamnaest što je bio jedan od glavnih razloga za široku rasprostranjenost sujevjerja. Neka nomadska Arapska plemena su "liječili" svoje bolesne privjescima napravljenim od kamenja i kostiju. Kada su njihovi predstavnici došli poslaniku Muhammedu, s.a.v.a., i rekli mu da su čuli da muslimani liječe svoje bolesne ljekovitim biljem i medicinom, on, s.a.v.a., im je rekao: "Potrebno je da svaki bolesnik traži lijek za svoju bolest, jer Allah je za svaku bolest stvorio i lijek."

Kada je Sa'ad bin Ebi Vakas imao problema sa srcem, Poslanik mu je rekao: "Trebaš otići da te pregleda Haris Kaldah, čuveni liječnik Thakifa." Poslije mu je rekao za lijek koji mu je pomogao. Kada je jedan čovjek došao pred Poslanika, s.a.v.a., sa sinom na čijem je vratu visio privjesak, jer ga je bolilo grlo, on mu je rekao: "Nemoj strašiti dijete sa tim stvarima. Lijek za to je ulje aloe- drveta."

Zbog praznovjerja Arapi su mučili životinje. Tako, ako krava nije htjela piti vodu tukli su vola,

ako bi neko ugledan umro, pokraj njegovog kabura bi zavezali kamilu i ne bi joj davali ni da jede ni da pije sve dok nebi uginula. To sve zato da bi uglednik imao kamilu za jahanje poslije svoje smrti; za onoga koji je za života klao kamile i hranio rodbinu i prijatelje, u njegovu čast bi sjekli kamiline noge i puštali je da umre u velikim mukama pokraj njegovog kabura.

Poslanik Muhammed, s.a.v., kaže: "Jahaća životinja ima šest prava nad svojim vlasnikom:

kada prekine putovanje treba je nahraniti, kada prođe pokraj vode treba je napojiti, ne smijte je udarati po njušci, ako ćete duže razgovarati s nekim trebate sjahati, ne trebate je pretovarati i ne trebate je jahati duže nego životinja može izdržati.

"Javno ispovjedaj ono što ti se naređuje i mnogobožaca se okani, Mi ćemo te osloboditi onih koji se rugaju, koji pored Allaha drugog boga uzimaju." (K.15:94-96)

Jednog dana Muhammed, s.a.v., se popeo na brdo iznad Mekke i glasno povikao: "Jaa Sabahah!" Pripadnici raznih plemena su se brzo okupili da čuju vijest.

"Ljudi, da li ćete mi vjerovati ako vam kažem da iza ovog brda neprijateljska vojska kreće prema vama s namjerom da vas napadne?"

"Vjerovati hoćemo, jer do sada laž od tebe nismo čuli", gotovo svi uglas rekoše.

"O Kurejši, spasite se vatre! Ja vas ne mogu od Allaha sačuvati. Pazite se bolne muke! Ja sam vam kao čovjek koji je ugledao vojsku neprijatelja kako ide prema njegovom narodu, pa im trči najbrže što može da ih opomene i spasi."

Mada su Kurejši manje-više znali čemu je pozivao, ovakav dramatičan nastup izazvao je strah u njihovim srcima. Tada je Ebu Leheb povikao: "Sram te bilo! Radi čega si nas zvao." Poslije ovoga narod se razišao.

Da bi postigli određeni cilj u životu potrebno je da vjerujemo u njegovu ispravnost i uporno radimo na njegovom ostvarenju. Poslanikovo samopouzdanje i vjera kušani su mnogo puta od strane Kurejša koji su uporno nastojali da ga odvrate od cilja. Uporan rad omogućio mu je da u potpunosti ispuni zadatak sa kojim ga je njegov Stvoritelj zadužio.

Poslanik Muhammed s.a.v. je već bio stvorio vjernu grupu sljedbenika kojoj su se svakim danom priključivali novi članovi. Ovo je brinulo Kurejšije. Nema sumnje da je ovaj pokret mogao biti smrvljen na samom početku, ali razlog zašto nije bio, zbog toga što su prvi muslimani poticali iz različitih mekanskih plemena i porodica, tako da Kurejšije nisu mogli poduzeti

odlučnu zajedničku akciju. Poslije uzajamnih savjetovanja odlučeno je da pokušaju "urazumiti" Muhammeda, s.a.v.a., prvo privlačnim ponudama, a zatim i prijetnjama. Deset godina su pokušavali da ga promijene i pridobiju, ali uzalud. Kada ništa nije pomoglo odlučili su da ga ubiju. Tada mu je Allah, dž., naredio da preseli u Medinu.

Za vrijeme ovih deset godina glava porodice Hašim bijaše Ebu Talib, čovjek uzvišenog karaktera i plemenitih osobina. Njegova kuća bijaše sklonište siromašnih i siročadi. On, sam bijaše uglednik Mekke, čuvar Ka'be i Muhammedov zaštitnik poslije smrti Abdul Mutaliba. Grupa Kurejša uputi se njemu i ovako mu se obrati: "Ebu Talibe, tvoj bratić vrijeđa naše bogove, kritikuje naša vjerovanja, ismijava naše drevne običaje i tvrdi da su naši preci živjeli u zabludi. Reci mu da prestane ili ga predaj nama!"

Ebu Talib im lijepo odgovori, smiri ih i oni se vratiše ne poduzimajući ništa. Međutim islam se širio, broj muslimana povećavao i istinska vjera je uzimala maha među stanovnicima okolnih naselja i među putujućim beduinima. "Nova knjiga" svojim neodoljivim ajetima polahko ali sigurno se uvlačila u srca Arapa. Poslanik, s.a.v.a., je naročito koristio priliku da predoči novu vjeru onima koji bi se okupljali u velikom broju oko svete Ka'be u mjesecima u kojima je ratovanje bilo zabranjeno. Kada su vođe vidjele da je Muhammed, s.a.v.a., sve bolje i bolje priman i da se broj njegovih sljedbenika iz dana u dan povećavao, ponovo se uputiše Poslanikovom jedinom zaštitniku, Ebu Talibu. Morali su ga uvjeriti da islam predstavlja zaista ozbiljnu opasnost vjeri predaka.

"Ebu Talibe, cijenimo te zbog uglednog položaja i stare dobi. Dolazili smo ti i ranije sa istim zahtjevom - da spriječiš svog bratića u širenju nove vjere - ali se nisi mnogo obazirao na to. Stvar je postala nepodnošljiva. Nećemo više trpiti da nam vrijeđa bogove i kritikuje vjeru očeva. Sada ga ti spriječi, a ako nećeš mi ćemo se pobrinuti da ga ušutkamo. Spremni smo se boriti i protiv tebe ako treba."

Riječi Kurejšija su zvučale očajno prijeteće i Ebu Talib je uvidio opasnost. Obećao im je da će razgovarati sa Muhammedom, s.a.v.a.. Ovo je bila prilika da Ebu Talib vidi koliko vjere i samopouzdanja ima u grudima tog velikog čovjeka. Muhammedove riječi historija je zapisala zlatnim slovima:

"Dragi amidža, kunem se velikim Allahom da mi stave sunce u desnu ruku a mjesec u lijevu neću prestati zvati u vjeru i niti stati ka svome cilju. Tako će biti sve dok ne savladam sve prepreke ili dok život ne izgubim na tom putu".

Muhammedove oči ispunjene suzama sijale su nepokolebljivom odlučnošću. Ebu Talib je stajao bez riječi, a Muhammed polahko krenuo da napusti prostoriju. Ebu Talib ga je gledao kako se udaljava pa ga pozva nazad i reče: "Allaha mi! Neću te prestati braniti, a ti radi i dalje ono što ti vjera traži." Mada nije otvoreno prihvatio islam, Ebu Talib je vjerovao u svog bratića kojeg je veoma volio.

Ponovo su se Kurejši bacili na rješenje svog problema. Sada su se sastali da otkriju pravi razlog Ebu Talibove velike vezanosti za Muhammeda, s.a.v.a.. Neko reče da ga štiti jer ga je othranio i usvojio kao sina. Ako bi mu pronašli dječaka boljeg od njega možda bi ga usvojio a njima prepustio Muhammeda s.a.v.a.. Odabraše 'Ammara sina Validovog, za kojeg kažu da je bio najljepši mladić u Mekki, i s njim se uputiše Ebu Talibovoj kući.

"Ebu Talibe, vidi Validovog malog, kako je lijep i pametan. Uzmi njega, a daj nama Muhammeda." Kada je čuo ovo, povikao je na njih glasom punim ljutnje i crvena lica: "Kako li ste nepravedni prema meni!? Da vam ja odgajam sina, a zauzvrat dam svoje najdraže dijete da ga ubijete? Allaha mi neće moći tako!"

Kada su vidjeli da ni ovo nije pomoglo više se ne upuštaše u razgovor s njim. Sada su se okrenuli ka Muhammedu, s.a.v.a., želeći da pronađu njegove slabosti s nadom da ga preko njih pridobiju. Ovaj put su se uputili Ebu Talibovoj kući s novom ponudom. Ušli su i zatekli Muhammeda, s.a.v.a., u Ebu Talibovom prisustvu. Vođa grupe im se obrati: "Ebu Talibe, Muhammed unosi razdor u naše redove i ismijava našu vjeru. Ako ovo čini želeći doći do bogatsva, spremni smo ga dobro obogatiti; ako mu je cilj doći do visokog položaja, spremni smo ga postaviti za našeg vođu; ako je bolestan, u stanju smo mu dovesti najboljeg hećima da ga liječi..."

Ebu Talib se okrenu prema Muhammedu, s.a.v.a., i reče: "Čuješ li šta ti stariješine plemena nude u zamjenu da prestaneš napadati idole?"

"Od njih ništa ne želim. Osim toga, umjesto da mi sve to daju, bolje bi im bilo da prihvate samo jedno što ću im reći. To će im omogućiti vlast nad svim Arapima i strancima", Poslanik, s.a.v., im je odgovorio.

Ebu Džahl reče: "Reci šta je to?"

Poslanik, s.a.v.a., mu odgovori: "Prihvatite da nema boga osim Allaha."

Na ovo se ovi počеше pogledati između se, sve dok jedan od njih ne reče: "Zar da napustimo

svih trista šezdeset bogova i preuzmemo slijeđenje samo jednog!?” Poslije ovoga vođe Kurejša su se podigle i ljutite napustile Ebu Talibovu kuću.

O ovome događaju je bio objavljen sljedeći ajet:

“Oni se čude što im je jedan od njih došao da ih opominje, i govore nevjernici: ‘Ovo je čarobnjak, lažov! Zar on da bogove svede na Boga jednog? To je zaista nešto veoma čudno!’ I oni ugledni između njih krenuše: “Idite i ostanite pri klanjanju bogovima svojim, ovim se, uistinu, nešto veliko hoće! Za ovo nismo čuli u vjeri predaka naših; ovo nije ništa drugo već namještena laž; zašto baš njemu, između nas, da bude poslana Opomena!?”

(K. 38:4-8)

1- Ajet namaz je vadžib da se klanja kada smo svjedoci velikih prirodnih pojava kao što je pomračenje sunca i mjeseca, zemljotresi, cikloni, itd..

Javno ispovjedaj ... !

Poslije pozivanja u islam rodbine, Poslaniku, s.a.v., je bilo objavljeno da uputi opšti poziv.